

www.sdpnaantali.net

Yhteinen ^{1 2012}
Naantali

**Paavo Lipponen
KUUNTELEE
SINUA**

Naantalin
YHTEISET TALKOOT

Turun seudun asukkaat maksavat Suur-Turulla tavoiteltavat valtion säästöt

Kuntarakenteiden muutoksilla ei juurikaan saavuteta tehokkuus- ja tuottavuushyötyjä. Kuntarakenteiden muutoksen takana on liikkeelle panevana voimana valtionvarainministeriön idea: julkisen talouden tasapainoitusongelman vaikea työ siirtyisi vapaaehtoisella pakolla kunnille.

Viisi vuotta sitten, kun Paras-hanke oli lähitökuopissa, kirjoitin aiheesta otsikolla *Valtion pukinsorkka pilkistää kuntauudistuksessa*.

Arvelin tuolloin, että hankkeeseen on näkymätön koira haudattuna. Tarkoitin valtion intressiä yleisesti sekä erityisesti Turun kaupunkiseutuun liittyen.

Hanke myöhempi käsittely vahvisti, että ainakin jonkinlainen yhteistyö valtion suurempien kuntien edustajien kesken oli olemassa. Turun kuntapäätäjät olivat kannanotoissaan varovaisen myönteisiä jo tuolloin esitettyyn työssäkäyntimalliin.

Turun kaupunginjohtaja **Mikko Pukkinen** piti kaikkea muuta turhana ja keskitti voimansa Suur-Turun rakentamiseen. Suur-Turku perusteltiin kehityskäytävillä, elinkeinoelämän tarpeilla, kilpailukyvyllä ja imagolla - lyhyesti sanottuna ilman faktoja monisanaisesti kuvaillen.

Kun Paras-projekti päättyi yksimieliseen yhteistoimintalinjaa korostavaan loppuraporttiin, oli Pukkinen tyyli, mutta paljon puhuva arvio jatkotyöstä: mappi pannaan hyllyyn muiden mappien joukkoon.

Yhteistyöstä on hyötyä

Naantali on johdonmukaisesti osallistunut kaikkiin alueen yhteistyöhankkeisiin. Olemme olleet vakuuttuneita, että yhteistoiminta tuottaa erityisesti hyviä tuloksia koviilla tuotannollisilla sektoreilla.

Siellä suuruuden ekonomiasta on hyötyä. Vesi, lämpö tai sähkö eivät tarvitse kotiin tullakseen inhimillistä kättä. Pääasia on, että tuote on turvallinen, laatu hyvä ja kustannus kohtuullinen.

Sen sijaan hyvinvointipalvelut, kuten päiväkodit, koulut, vanhainkodit tai terveyskeskukset ovat palvelupisteitä, joissa ihmiset kohtaavat; lapset opettajansa ja sairaat hoitajansa. Pitkä monimutkainen palveluketju lisää byrokratiaa, eikä asukkaiden ja heidän demokraattisesti valittujen edustajiensa vuorovaikutus toimi.

Suur-Turusta ei ole osoitettu olevan julkisen talouden kustannuksia vähentävää vaikutusta.

Sen sijaan se voi olla keino vähentää valtion suurta velkataakkaa pakottamalla Suur-Turku omaisuutensa realisointiin tai verojen korotukseen. Kummassakin tapauksessa kärsijänä ovat Turun seudun asukkaat.

Saaristo-Naantali on panoksemme talkoisiin

Saaristo-Naantali on meidän panoksemme valtion mää-

räämiin talkoisiin.

Paras-hankkeen tavoitteiden mukaisesti muodostettiin Saaristo-Naantali, kun Rymättylän ehdotuksesta myös Merimasku ja Velkua liittyivät vapaaehtoisesti Naantaliin.

Merkittävin etu liittyneiden kuntien asukkaille oli verotuksen aleneminen. Alenemisen kompensoimiseksi koko Naantalin veroprosentin korotustarve laskennallisesti oli kolmannes prosenttia.

Mutta tosiasiallinen paine ylitti tämän ja Naantalin veroprosenttia on jo nostettu 16.50 prosentista 17.25 prosenttiin. Sama suunta jatkuu tänä vuonna, kunnallisveromme on nostettu 17.75 prosenttiin.

Tällä tavalla Kanta-Naantalin asukkaat vähentävät muutoin valtioon kohdistuvia paineita. Hyvän naapurisuuden ja pitkäaikaisen yhteistyön hengessä tämä on hyväksytty kantanaantalilaisten keskuudessa. Tästä syystä olemme olleet ja olemme perustellusti sillä kannalla, että Saaristo-Naantali olisi osaltamme riittävä osallistuminen valtion määrittämiin talkoisiin.

Kuntaliitos lisää kustannuksia

Jälkikäteen on tehty alustava laskelma, että kuntaliitoksella olisi Naantalissa menoja vähentävä vaikutus 385 000 euroa.

Luottamushenkilöiden vähenemisen seurauksena tulee 45 000 euron kustannussäästö.

Hallintohenkilökunnan määrän lasku yhdeksällä hengellä tuo säästöjä 340 000 euroa.

Näiden vastapainoksi on henkilökuntaa lisätty joillakin sektoreilla, jossa ainakin vähäisessä määrin on taustalla laajemman kunnan vaatimat palvelut.

Henkilökunnan kokonaismäärä oli ennen liittosta neljässä kunnassa yhteensä 1038. Yhdistyneen Naantalin vuoden 2011 lopussa arvioitu määrä on 1067, nousua 29 henkeä. Asukasluvun kasvusta tämä ei johdu.

Henkilökohtainen arvioni on, että kuntaliitoksen toivotut taloudelliset hyödyt eivät todellisuudessa ole toteutuneet.

Vuosina 2000-2010 toimintakulujen nousu on ollut Naantalissa 62 prosenttia, kun vastaavat luvut maassa keskimäärin ovat olleet 51 ja Varsinais-Suomessa 57 prosenttia. Viimeisen kolmen vuoden aikana 2008-2010 Naantalin kulut ovat nousseet 20 prosenttia, kun maassa ja Varsinais-Suomessa on vastaavaluku n. 16 prosenttia.

Se tarkoittaa, että Naantalin positiivinen kuluero maan keskimääräiseen on pudonnut runsaasta 300 eurosta asukasta kohden alle 200 euroon per asukas.

Ylempänä laskennallisesti esitetty liittossäästö on 20 euroa asukasta kohden. Kun toimintakulut Naantalissa vuonna 2011 ovat yli 6000 euroa per asukas, on säästö

0.33 prosenttia. Kunnantalojen paljon puhutut seinät ja luottamushenkilöiden määrä ovat näkyviä, mutta eivät merkittäviä tekijöitä kuntien kustannusrakenteessa.

Syitä tähän kustannusten nousukehitykseen ei ole selvitetty, joten esitän vain henkilökohtaisia arvioita: Henkilökunnalla ja erityisesti luottamushenkilöillä on halu ymmärtää pienempien ja syrjäisempien taajamien ja haja-asutuksen ongelmia. Erityisesti saaristo-olosuhteiden vaikutuksia yritetään kompensoida.

Luonnollista on, että niin tekniset standardit kuin ympäristön vaatimukset ovat suuremmassa yksikössä kovemmat, ja niistä on aiheutunut yllätyskustannuksia.

Liittyneissä kunnissa hajautuva rakentaminen ja lomiasuntojen muutos pysyviksi asunnoiksi aiheuttavat kauas tulevaisuuteen lisääntyviä palvelujen jäljestämisvelvollisuuksia, joista on seurannut ja seuraa kasvavia menoja. Yleisesti ottaen harmonisointi tapahtuu aina ylöspäin kustannuksia kasvattaen.

Kuntaliitosten jälkeen kolmen vaalikauden rauha

Kokemukseni valossa pidän välttämättömänä, että kuntaliitoksien jälkeen olisi varattava riittävä, vähintään kolmen valtuustokauden aika ennen kuin rakenteita ruvetaan uudelleen muokkaamaan.

Kuntarakennekysymykset vievät kunnan virka- ja luottamushenkilöjohdon ajankäytöstä mittavan osan, eikä näin saavuteta palvelutuotannossa sellaisia tehostamistavoitteita, joiden avulla kustannusten vähennykset ainoastaan onnistuisivat.

Valtiovalta, ylläpitämällä jatkuvasti näitä rakenneuudistuksia, tosiasiallisesti estää kuntien oman tuottavuuskehityksen. Siten asetetut tavoitteet etäännyvät. Ainoastaan luottamalla joihinkin luovan tuhon ideologioihin voit tätä valtion menettelytapaa pitää perusteltuna.

MIKKO RÖNNHOLM

Naantalissa satojen eurojen alennus kaukolämpöön

NAANTALIN KAUKOLÄMMÖN energiamaksu alenee yli 30 prosenttia.

Naantalilaisille tulee yhteensä yli 2.5 miljoonan euron kustannusten lasku, joka on puolet enemmän kuin 0.5 prosentin veronkorotus

Naantalin vuoden 2012 suhteellisesti merkittävin muutos näkyy kaukolämpöasiakkaiden maksuissa: Naantalin kaukolämmön energiamaksu oli vuoden 2011 viimeisessä laskussa 88,17 €/MWh.

Tämän vuoden ensimmäisessä Turku Energian laskussa luku on 61,75 €/MWh. Hinnan lasku on siis 26,42 €/MWh.

Tämä merkitsee 20 MWh vuodessa kuluttavalle yli 500 euron alennusta ja kerrostaloissakin asuville alennus on yli 200 euroa. Hyvin hoidettu yhteistyö on hyödyllistä kaikille, sillä ei Turku Energiakaan tätä tappiokseen tee.

Vilpittön innostus

Vastuunkantaja ja hieno mies. Paavo Lipponen on oma lukunsa. Luku on pitkä ja moniulotteinen. Läheskään kaikkea ei ole vielä kirjoitettu.

MIKKO RÖNNHOLM

Paavo, hidasliikkeiseksi Moosukseksi itseään nimittänyt, on elämänsä vedossa. Muistelmien kirjoittaminen ja tyttärien harrastuksista ja askareista huolehtiminen pitää miehen aivot toiminnan vilkkaana ja kynän terävänä. Paavo on perinyt hyvät geenit virkeiltä vanhemmiltaan, joten yhteiskunnallinen keskustelu saa nauttia vielä pitkään hänen sivalluksistaan. Niitä kannattaa lukea ja pureksia, niissä on evästä yhteiskunnalliselle toimijalle.

Kirjoitin Paavo Lipponen Muistelmat 1 -teoksen ilmestymisen jälkeen:

Paavo selostaa omaa kulttuuritaustaista lähebentymistään yhteiskunnalliseen asemoitumiseen. Paavo harrasti jo nuorukaisena filosofiaa muutaman kaverinsa kanssa. Hän oli erilainen nuori.

Kun hän pääsi opiskelemaan Yhdysvaltoihin, hänen kiinnostuksensa syveni filosofis-humanistiseen suuntaan. Ylioppilaspolitiikka ja Ylioppilaslehden ympäristö vahvistivat hänen harrastustaan. Hän alkoi muiden hengenheimolaistensa kanssa aktiivisesti etsiä uusia raflaavia avauksia.

Hän ei kerro, että olisi nuorena radikaalinaanakin kyseenalaistanut vanhempiensa ikäluokan arvomaailmaa ja asenteita. Yksipuolinen aseidenriisunta ei voinut olla ainakaan enojen, siis Iisalmen sankarisotureiden mielen mukaista. Isä Orvokin oli upseerina sodassa ja merkittävässä virka-asemassa.

Vilpittömän innostuksen voi kirjasta tunnistaa. Paavon lukeneisuus ja perustelut tekevät vaikutuksen. 1970-luvun lopulta alkaen enemmän Paavon kanssa tekemisissä olleena tunnistan hänessä harvinaisen kyvyn; hän haluaa kuunnella ja omaksua muiden ajatuksia ja näkemyksiä. Mutta luotuaan oman näkemyksensä hän on luottamuksessaan väkevä.

Paavo Lipponen kuuluu Suomen historian merkittävimpiin valtiomiehiin. Kun vertaamme häntä hänen jälkeensä tullessiin pääministereihin, huomaa hänen ylivoimaisuutensa. Puoluejohtajana hän täytti tilan, jonka täyttämisen oli aluksi vaivalloista. Siitäkin huolimatta, että hän oli heti solidaarinen seuraajilleen.

Paavo ei välttä vaikeuksia, pikemminkin etsii niitä. Puhemiehenä hän pisti lehtimiehiä järjestykseen. Siitä synnistä hän maksaa tänä päivänäkin olemalla erityisen nälvimisen kohteena. Mutta Paavo pamauttaa, kun aihetta on kumartamatta herkkähiipiäisiä Hesarin tai Ylen toimittajia. Wikileaks-”vuodot” hän kuittasi kuuluisalla *So what* -ilmaisulla. Paljon muuta tuosta sensaatiosta ei jälkeen ole jäänytkaan.

Nyt Paavo sanoo, että Sauli Niinistö

Kolme iloista ystävää, kansanedustaja Ilkka Kantola, ilmapallo Nuori Kotka ja presidenttiehdokas Paavo Lipponen Turun torilla tammikuussa 2012.

on populistiksi; Sauli on kalastellut median suosiota mollaamalla edustajatovereitaan. Siinä on hyväksikäytön piirteitä. Presidentinvaalit olisivat populistiset, oli Paavon kanta Savon Sanomissa jo hyvissä ajoin, kun hän keväällä arvioi käytyjä eduskuntavaaleja:

Juuri käydyt eduskuntavaalit olivat lauantaina 70 vuotta täyttävän Paavo Lipponen mielestä ”junttivaalit, joissa purkautui monenlaisia asioita”.

– Uskallan sanoa näin, koska olen itsekin yhdenlainen juntti, SDP:n entinen pitkäaikainen puheenjohtaja ja tasavallan pääministeri sanoo.

Lipponen sanoo, että vaalitulosta ei pidä väheksyä. Se ei kuitenkaan tarkoita sitä, että vaalit voitaneita perussuomalaisia ei saisi arvostella. Puheenjohtaja Timo Soini pääsi vaaleja ennen liian helpolla. Häntä ei pantu vastaamaan kovin kysymyksiin, vaan päinvastoin ”julkisuudessa häntä jublittiin jo etukäteen voittajana”.

Soinin voitto perustuu Lipponen mukaan populismiin, jonka sisältöä ei ole riittävän tarkasti määritetty.

Populismi ei ole sitä, että poliitikot kuuntelevat kansaa, vaan sitä, että poliitikot tarjoavat äänestäjälle monimutkaisiin asioihin yksinkertaisia ratkaisuja, jotka eivät pidä paikkaansa. On turha kuvitella, että maan olot korjautuisivat vaikkapa pudottamalla kansanedustajien palkka puoleen.

Paavo on tasa-arvomiehen, ehkä feminis-

” Hän haluaa kuunnella ja omaksua muiden ajatuksia ja näkemyksiä. Mutta luotuaan näkemyksensä hän on luottamuksessaan väkevä.

miin taipuva. Hän on ollut hankalassa tilanteessa Helsingissä. Kun Tarja Halonen ja Arja Alho kamppailivat asemistaan, Paavo asettui Arjan puolelle.

Molemmat hän nosti hallitukseensa. Arjan kohdalle sattui huono tuuri, Tarjalle parempi. Toinen pitää epäonnensa synnä Paavo, eikä toinen kiitä häntä onnistumisestaan. Paavo on solidaarinen eikä hänesä saa ulosvedetyksi poikkipuolisia sanoja näistäkin kuvioista.

Tuomiojan Erkin toimintatapa Paavon on ollut joskus vaikea sietää. Siitä huolimatta Erkki oli tärkeissä tehtävissä Paavon aikana. Paavo ei siis pelkää osaavia tovereita. Aika erikoinen asetelma oli, kun pääministeri-puoluejohtajan haastajana oli saman hallituksen ulkoministeri. Niin vain on, että siinä missä Paavon vahvuus on lojaalisuus, on Erkillä taipumusta individualiseen viisasteluun. Tällaisia henkilöitä on vaikea yhdistää.

Paavo Lipponen on oma lukunsa. Luku on pitkä ja moniulotteinen. Eikä vielä ole kaikkea kirjoitettu. Hän on vastuunkantaja ja hieno mies. Ja yllätys, yllätys; hän on kiva kaveri!

Nyt kun Paavo Lipponen on presidenttiehdokas, taas on kysymyksessä lojaalisuus ja vastuuntunto isänmaata kohtaan. Hänellä olisi mahdollisuus viisaan lepoon, mutta toisaalta hän on harvinainen mah-

dollinen presidentti, sillä hänen molemmat vanhemmat ovat elossa.

Paavo Lipponen on valtiomies. Hän ei mediaa kumarrakaan. Hän uskaltaa sanoa, että on Soinin suosimista, jos kysytään eurosta puhuttaessa vain siitä, mitä Suomen osallistuminen maksaa, eikä pohdita sitä tärkeintä asiaa: mikä on Suomen ja suomalaisten etu nyt ja tulevaisuudessa.

Paavo Lipponen kokemuksen ja EU-asiantuntemuksen levä on antanut presidentinvaalitaistossakin tuulen suojaa Sauli Niinistölle, entiselle hallituksensa kakkosmiehelle. Sauli on saanut koukeroisin lausein välttää virheitä, kun Paavon hahmo on pitänyt populistit pilttuussaan.

Poliittisesti asetelma on Paavon kannalta hankala: joku voi miettiä, onko hän suoranaainen vaihtoehto Niinistölle. On, sillä hän on yksinkertaisesti parempi, koska hän on varsinkin presidentin päätehtävässä ulkoko litiikassa ylivoimaisesti kokeneempi ja osaavampi.

Valistunut porvarillinen äänestäjä kertoi, että jos maamme asema olisi suoranaisesti uhattuna ja jos presidentillä olisi vanhat valtaoikeudet, hän äänestäisi Paavo Lipposta. Onko Suomi siis sittenkin luokapuolueiden maa ja eikö presidentin vaalissa olekaan kysymys henkilöstä ja erityisesti hänen kyvyistään hoitaa presidentin tehtäviä mahdollisimman hyvin, vai onko kyse protestista tai kiiltokuvakilpailusta.

Tänään kysymme myös ainakin kolmea asiaa. Mitä tapahtuu Persianlahdella, tuolla ruutitynnyrialueella, miten vanhakan taistuvan Venäjän kanssa tullaan toimeen. Puhumattakaan siitä, että Euroopan Unionin ja euron asia ei kestä yhteistyötä vastustavaa Suomen presidenttiä.

Viisas ei joudu sellaiseen tilanteeseen, josta älykäs selviytyy, on hyvä määritelmä. Presidentin vaaleissa se tarkoittaa, että vaikkei hätä olekaan suuri, viisas valitsee aina osaavimman.

Hän valitsee rohkean, luotettavan presidentin. Paavo Lipponen.

Keskusteluja Paavon kanssa.

Matka tulevaisuuteen

Paavo Lipponen kirjoittaa Muistelmat 1 -teoksensa esipuheessa paluusta menneisyyteen. Kirja on pikemmin värikäs matka tulevaisuuteen. Ilman menneisyyttä olisi vaikea löytää nykyhetkeä ja käsitystä tulevaisuuden mahdollisuudesta.

Mozartin oopperoiden rinnalla historiallisten rakennusten ja kaupunkien katselusta oli tullut tärkein harrastukseni uintiurheilun ohella. Ryhdyin tutkimaan varsinkin barokkia Euroopan kaupungeissa, alkaen Saksasta Balthasar Neumannin rakennuksista, päätyen lopulta Roomaan, barokin kehtoon. Barokki vapautti rakennustaiteen fasadin ja neliskanttisuuden jäykkyydestä kuperan ja koveran, soikion ja muiden muotojen dynaamiseen kolmiulotteisuuteen. Kaupunkisuunnitteluun barokki toi uusia tuulia, korostaen avaria katuja, säteittäisiä kaavoja, pyrkien ihannekaupunkien luomiseen. Sisätiloihin, etenkin kirkkoihin, barokki toi Berninin johdolla loisteliaan koristeellisuuden, mutta minä pidän enemmän Borrominin ja Guarinin töiden yksinkertaisesta kauneudesta.”

”Pahanteko alkoi, kun päästin Albert Purasen lampaat karkuun läävästä. Siinä oli Albertilla hommaa, ennen kuin sai lampaat takaisin. Kiroileman opin kulkiessani pellolla Heikki Vuopion perässä tämän kyntäessä. Albertin suolasilakkatynnyristä vein kerran poikien kanssa kalat ”uimaan” pihalle vesilammikkoon. ”Riethan penikat, tuokaa kalat heti takaisin!”, Albert karjui. Katsoin kuitenkin olevani kyllin viisas huomauttamaan Lipposten puolelle kahville pistäytyneelle Hanna Puraselle: ”Neiti Puranen, ei saa hörppiä!”

”Koko perhe kävi eräänä huhtikuuisena päivänä 1945 poltetun kotimme raunioilla Pellossa. Kaivelimme hiiltyneiden puiden ja tuhkan seasta esineitä. Löytyi muutama mustunut lelu, isäni nuotteja kärventyneinä, ei mitään käyttökelpoista. Tunnelma oli harras, emme pubuneet montakaan sanaa.”

”Kuopiossa Oma Koti -taloyhtiön 80-vuotisjulkaisun mukaan ”tarina kertoo, että Lipposten villit pojat laittoivat karvalakin vesian pönttöön ja viemäri meni tukkoon”. Osmo-veljeni olimme me isot pojat leikeissä teljonneet halkokellariin.”

”Lassi Saastamoisen kanssa ryhdyin keskikouluvaiheessa keskustelemaan filosofiasta, historiasta ja kirjallisuudesta. Luin kirjastosta kaikki saatavilla olleet Platonin kirjat (paitsi Lait, joka oli mielestäni liian raskasta tekstiä). Platon johdatti teoreettiseen filosofiaan, mitä on mahdollista tietää, ja pani ajattelemaan poliittisen toiminnan perusteita.”

”Arthur Schopenhauerin ja Friedrich Nietzschen teokset saivat meissä lukioaikaan melkoisen mielenliikutuksen. Saatoimme puhua niistä tuntikausia. Bertrand Russellin Länsimaisen filosofian historia viihdytti meitä sarkastisella huumorillaan. Olen myöhemmin puheissani käyttänyt Russellin kirjasta hänen analyysiaansa Machiavellin poliittisesta ajattelusta: ”Valta ... riippuu usein mielipiteestä ja propagandasta; totta on myös, että propagandassa on edullista, jos näyttätte hyveellisemmältä kuin vastustajanne, ja että

Paavo Lipponen Albert Purasen aikaan.

yksi keino näyttää hyveelliseltä on siinä, että olette hyveellinen. Tästä syystä voi toisinaan sattua, että voiton saavuttaa se puoli, jolla on enemmän sitä, minkä suuri yleisö katsoo hyveeksi.”

”Karl Marxin Pääomaa yritin lukea, mutta koin sen uuvuttavaksi oppimestaroinniksi. Oswald Spenglerin Länsimaiden perikadon, jota ei ollut vielä suomennettu, tilasin englanninkielisenä. Meitä puhutti paljon myös Voltaire. Niin intohimoinen osallistuja kuin olikin, hän tunsu vetoa yksinäisyyteen, puutarhan rauhaan. Olisiko golf, nykyajan pako todellisuudesta, kiinnostanut Voltairea?”

”Koulutaipaleeni päättyi toukokuun viimeisenä päivänä 1959 hyvissä tunnelmissa ylioppilasjuhliin. Yleisarvosanakseni tuli laudatur, lukuaineiden keskiarvoksi 8,125.”

”Vesipallourani huippubetken koin, kun KuUS nousi kesällä 1960 mestaruussarjaan. Silloin meillä oli henki päällä. Erinomaisen tilaisuuden nousta uinnissa huipulle sain

opiskellessani Dartmouth Collegessa Yhdysvalloissa 1960-61. Collegen suurimpia tukijoita ovat olleet Rockefellerit. Gerald Fordin varapresidenttinä 1974-77 toiminut Nelson Rockefeller valmistui sieltä, kuten Barack Obaman valtiovarainministeri Timothy Geithner. Dartmouth kuuluu Yhdysvaltojen koillisosien eliittiyliopistojen Ivy League -ryhmään lempinimellä Big Green.”

”Kesällä 1963 Kuopiossa alkoi tapahtua. Uusi kirjailija-, taiteilija- ja muusikkosukupolvi astui esiin. Ainekset kuopiolaiselle kulttuurivallankumoukselle alkoivat olla koossa. Lukiolainen Lasse Lehtisen toimittama Proteiini ... herätti valtakunnallista huomiota, kun sen numero takavarikoitiin. Jörn Donner paheksui toimenpidettä Ylioppilaslehdessä. Minä purin mieltäni Ylioppilaslehdessä: ”Kuopiosta on ... osaksi omaa syyttään tullut maaseutukaupungin abdasmielisyyden mal-lipaikka.”

”Syyskuun 15. päivänä 1963 nousin Mannerheimintien puolelta Uuden ylioppi-

lastalon hissillä ylimpään kerrokseen, vinttille. Ylioppilaslehdteen toimitukseen noustuani aistin heti sen rennon, bobeemin ilmapiirin. Ylioppilaslehti oli tuohon aikaan Suomen kulttuurielämän ja yhteiskunnallisen keskustelun polttopiste.”

”Jätettyäni Ylioppilaslehdteen ryhdyin opettelemaan radiotoittoa. Tästä alkoi yli kaksi vuotta kestänyt aikani Yleisradiossa. Vt. ulkomaantoimittajana pidin yhteyttä kirjeenvaihtajiin ja toimitin kerran viikossa kommentointi- ja keskusteluohjelmaa otsikolla Maailmanpolitiikan arkipäivää.”

”Turvallisuuspolitiikka koitui kohtalokseksi radiotoimittajan uralla. Olin tehnyt pari puolustusministerihaastattelua ja halusin jatkaa kokonaisen sarjan Maani puolustus -haastatteluineen eri pääkaupungeissa. Pääsin asiassani pääjohtaja Eino S. Revon puolelle. Häneltä sain vihreän valon. Suunnittelin jutut, mutta ne jäivät muiden, paikalla toimineiden toimittajien toteutettaviksi.”

”Erkki Raatikainen esitti 21.3.1967 SDP:n puoluetoimikunnalle ”Paavo Lipposta kansainvälisten asiain tutkimussihteerin tehtäviin”. Radioon palasin vielä muutaman vuoden kuluttua, kun minut tutkimussihteerinä pantiin jäseneksi radion ohjelmaneuvostoon. Arvostelin mm. Paavo Noposen selostuksia asiattomista lausabduksista. Vähitellen tulin kuitenkin siihen tulokseen, että ohjelmaneuvosto oli tarpeeton. Noposta opin arvostamaan, olihan hän radiossa suoranaisten instituutio.”

”Pekka Kuusesta tuli Mauno Koiviston ohella keskeinen Rafael Paasiota tukeva, SDP:n strategiaa kehittävä poliitikko. Strategiaan kuului kaksi päälinjaa: ensimmäiseksi varaukseton tuki Urho Kekkosen johtamalle ulkopoliitikalle, toiseksi pyrkimys vasemmiston yhteistyöhön. Sekä Paasio, Kuusi että Koivisto tukivat Kekkosta, mutta vasemmiston yhteistyöllä oli heille toinenkin tärkeä tehtävä: luoda poliittinen vastapaino Kekkoselle ja maalaisliiton ylivallalle.”

”Lisäisin löylyä suuressa tech-in-keskustelussa Helsingin yliopistossa marraskuussa 1966. ”Nuoret ovat kyllästyneet kiistaan Paasikiven-Kekkosen linjasta, sen tunnustavat jo kaikki.” ”Ydinblokkien ristiriita Euroopassa on saavuttanut jo lakipisteen.” Sen sijaan on tulossa etelän ja pohjoisen välinen vastakohta. Näin ulkopoliittikan ”turvallisuuskeskeisyydestä” olisi siirryttävä ”kehityskeskeisyyteen”. Turvallisuuskeskeisyys oli vaatinut ulkopoliittisen päätöksenteon keskittämistä, nyt oli aika laajentaa niiden piiriä, jotka voisivat vaikuttaa ulkopoliittikaan.”

”Äänessä pitää olla särmää ja miehessä voimaa, kun esitetään dramaattisia baritoni- tai bassorooleja. Toisaalta pidän lyyristen tenoreiden, kuten Peter Schreierin ja Jorma Silvastin laulusta.”

Paavo Lipponen:
Muistelmat 1, WSOY 2009.